

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Robin Hood malvat

La trama. París, ara mateix. El president d'una banca europea en crisi ha de fer front a la pressió de la banca ianqui que vol cruspir-se'l.

La pel·lícula. Parlar del cinema del grec Constantin Costa-Gavras (Loutra-Iraias, 1933), és tant com citar un molt tossut cineasta decidit a no mossegar-se la llengua, contra vent i marea. De quan el cinema era polític i militant. Anys 70, per tant. O quan Artur Mas i Mariano Rajoy tenien quinze anys, i ni feien la u amb un 'canut'. *El capital* adapta la novel·la homònima d'Stéphane Osmond per assajar una comèdia que, per estones, deriva en farsa populista (sobretot al final) per esventrar les vísceres d'un antropòfag sistema bancari que ens xucla les il·lusions. Els estalvis. Les pensions. L'atur. El futur. Gens de broma.

Amb una dramaturgia que recorda el distanciament brechtia, Costa-Gavras ens procura un joc pervers, perillós, sinistre: identificar-nos amb l'anti-heroi del relat. Perquè, ¿qui no voldria venjar-se dels seus enemics acèrrims? El president del banc Phoenix (un contingut Gad Elmaleh, còmic marroquí-francès d'èxit popular) és ara un poll ressuscitat. Temible. Rancuniós. És el fil conductor d'aquest viatge a l'infern de les finances bancàries. Amb un to didàctic que per moments s'embolica, grinyola, *El capital* no pretén, crec, altra cosa que

deixar al descobert les prepotències humanes, les mancances ídem, l'absurd d'un sistema sense cap altre sentit que l'acumulació de poder per allò de l'èrotica simple del poder (a què, sinó, el joc seductor de la *top-model* escalfabraguetes?) i d'un bucle autodestructiu. Així la qüestió, el film té una resolució enganyosa. Tot sembla molt més decisiu, important, luxós, del que realment acaba sent: una farsa universitària amb uns personatges autistes governats pel líder imbècil irredent,

El capital

Director: Constantin Costa-Gavras. Intèrprets: Gad Elmaleh, Gabriel Byrne, Lya Kebede. França, 2012. 114'. Funatic Lleida. 3 desembre.

restret, de torn. Un paio al qui li podríem posar noms i cognoms. Que no?

La imatge. El president tot dinant amb la seva família que l'observa com a un marcià destructor.

La frase. "Nosaltres cacem en manada", sentència el capo mafiós, banquer, de Miami. És com els llops depredadors. Clar que els llops només cacem quan tenen fam.

La recomanació. Interessats en un cinema polític segons Costa-Gavras amb ganes de rescatar els plans de pensions.